

»Prihajam iz nebes« — zgodba o Fatimi

Svetišče v Fatimi in poročilo o prikazovanjih je v pomoč mnogim ljudem. Ta zgodba govori o prikazovanjih in o tem, kako so sv. Janez Pavel II., sv. Jožefmarija in bl. Álvaro iskali zatočišča pri Mariji, tako da so se odpravili h Capelinhi.

30. Apr. 2021

Lucija, najstarejša izmed fatimskih vidcev, je štela komaj deset let, ko se je Devica Marija pastirčkom prvič prikazala 13. maja 1917; njena

sestrična Jacinta in bratranec Frančišek sta bila stara sedem oziroma osem let. Pred tem prikazanjem se je zgodilo še neko drugo: leta 1916 se jim je trikrat na kraju, imenovanem Loca do Cabeço, prikazal angel, ki je najprej samega sebe imenoval Angel miru, kasneje pa Angel Portugalske. Angelova navzočnost je v otrocih pustila globoko sled. Prvič je angel pokleknil, se priklonil s čelom do tal in trikrat ponovil: »Moj Bog, verujem, častim, upam in ljubim te! Prosim te odpuščanja za tiste, ki ne verujejo, ki te ne častijo, ki ne upajo in te ne ljubijo.«[1]

Sestra Lucija pripoveduje: »Nihče ni pomislil, da bi spregovoril o tem prikazanju ali da bi skrivnost zaupal komu drugemu; molk je zavladal sam od sebe. To je bila tako globoka osebna milost, da je bilo težko o njej spregovoriti tudi najmanjšo besedo. Odtlej so otroci vedno, ko je bilo

mogoče in niso bili drugim na očeh, ponavljali molitev tako, kot so videli moliti angela.«

Leto 1917 je bilo posebno. Evropa je bila v vojni. V nedeljo, 13. maja, so v nekem skritem kraju v Serri do Aire v osrednji Portugalski trije otroci gnali svojo čredo na pašo, potem ko so prišli od svete maše. Napotili so se k pašnikom v Cova da Iria. Čredo so gnali proti zgornjemu delu posestva, na vrh griča. Tam so s pogledom pazili na ovce, medtem pa so se igrali zidarje, kar je bila njihova priljubljena kratkočasna igra. Tokrat so se lotili gradnje zaščitne ograde okoli prelepe goščave, porasle z belim resjem, ki bi ga njihovi starši lahko uporabili za izdelavo metel. Bilo je opoldne. Nenadoma so pred seboj sredi velikega sija svetlobe, ki jih je obdala, zagledali prelepo Gospo, ki se je bleščala močneje od sonca.

— »Od kod ste, Gospa?«

— »Prihajam iz nebes.«

Tako se je začel prvi pogovor med Devico Marijo in Lucijo.

Od maja do oktobra je sledilo šest Marijinih prikazovanj. Naročila jim je, naj vsak dan molijo rožni venec in naj opravljajo pokoro. Slednje je otroke tako prevzelo, da so iskali vse možne načine za pokoro in izkoristili vsako drobno žrtev, za katero se je ponudila priložnost.

Ob tretjem prikazanju, 13. julija, je Marija naročila posvetiti Rusijo njenemu brezmadežnemu Srcu — tistim podeželskim otrokom je bil pomen besede *Rusija* nepoznan — in priporočila zadoščevalno obhajilo ob prvih sobotah. »Če to ne bo storjeno, bo Rusija razširila svoje zmote po svetu (...), nekateri narodi bodo uničeni. Portugalska bo vedno ohranila vero.« Ob tem prikazanju je

Marija sporočila: »Kadar molite rožni venec, na koncu vsake desetke recite: O Jezus moj! Odpusti nam, obvaruj nas peklenškega ognja, privedi v nebesa vse duše in pomagaj še zlasti tistim, ki so najbolj pomoči potrebne.«

Ko se je 13. oktobra Gospa prikazala zadnjič, je rekla:

— »Jaz sem Devica rožnega venca. Želim, da se na tem kraju postavi kapelica v mojo čast.«

Že šestič je priporočila, naj nadaljujejo z vsakodnevno molitvijo rožnega venca.

Prvo kapelico, ki je bila tam zgrajena, so kmalu zatem porušili anarhisti, ki so zažgali tudi hrast, na katerega se je opirala Marija. *Capelinha*, ki sedaj varuje Marijino podobo, se nahaja na mestu, kjer je stalo to drevo.

Tako kot je Marija napovedala, se je ob prikazanju 13. oktobra zgodil *sončni čudež*, ki mu je bilo priča kakšnih sedemdeset tisoč ljudi, ki so prišli v Covo da Iria, kar je bilo podrobno objavljeno v tisku.

Močno je deževalo. Nenadoma pa je naliv ponehal in od jutra črni oblaki so se razpršili. Sonce se je pokazalo v zenitu kot srebrna plošča, ki jo je bilo mogoče gledati z očmi brez zaslepitve. Okoli motne plošče je bilo videti bleščeč venec. Naenkrat se je pričel tresti in se naglo premikati, nazadnje pa se je začel vrteti okoli svoje osi kakor goreče kolo in v vse smeri odsevati snope luči, ki so ves čas spreminjali barvo.

Istega meseca je izbruhnila boljševiška revolucija v Rusiji.

Večstoletna pobožnost in vesoljno sporočilo

Pobožnost do Marije ima v tistih krajih večstoletno predhodno zgodovino. Od konca 10. stoletja se pokrajine med rekama Douro in Vouga pojavljajo pod imenom *Dežela svete Marije*, to poimenovanje pa je bilo kasneje razširjeno na vso Portugalsko. Že od davnih časov so tam vzniknile številne marijanske pobožnosti.

13. avgusta 1385 je vojskovodja don Nuno Álvares Pereira, kasneje blaženi Nuno od Svete Marije, slovesno izročil Mariji fatimsko pokrajino, ki je od takrat pod posebnim varstvom naše Gospe. Od 13. maja 1917 je ta kraj neločljivo povezan z rožnovensko Marijo kot kraj molitve in pokore.

Fatimsko sporočilo vključuje vesoljno krščansko zahtevo: potrebno je Gospodu zadoščevati za vse storjene grehe, opravljati pokoro, moliti rožni venec, širiti pobožnost do

brezmadežnega Marijinega Srca in veliko moliti za papeža. Vsebuje tudi nekatera posebna Marijina razodetja:

— »Vojna, se bo kmalu končala, toda če se bodo žalitve Boga nadaljevale, se bo v času pontifikata Pija XI. začela druga, ki bo še hujša.«

— »Prišla bom s prošnjo, da se Rusijo posveti mojemu brezmadežnemu Srcu in da se opravlja zadoščevalno obhajilo ob prvih sobotah.«

— »Dobri ljudje bodo izročeni v mučeništvo in sveti oče bo moral veliko trpeti; več narodov bo uničenih.«

Ti trije otroci so doživeli videnje pekla: »Naša Gospa nam je pokazala veliko ognjeno morje, ki je izgledalo, kot da je pod zemljo. V ta ogenj so bili potopljeni hudi duhovi in duše, kot da bi bili prosojni in črni ali bronasti plameni s človeško obliko, ki so valovali v požaru, in gnali so jih

plameni, ki so prihajali iz njih samih skupaj z oblaki dima, ki so se širili na vse strani, kakor pada pepel ob velikih požarih, brez ravnovesja in teže, medtem pa je bilo slišati krike trpljenja in obupujoče vzdihne, ki so bili grozni in je človeka ob njih kar streslo. Hudi duhovi so se med seboj razlikovali po groznih in ostudnih oblikah strašnih in neznanih živali, ki pa so bile prosojne in črne.«

Ob Marijinih prikazovanjih je vidno narasla ljudska pobožnost do naše Gospe. V mesecu maju se vse portugalske poti usmerijo proti Fatimi; od maja do oktobra se na 12. in 13. dan vsakega meseca v Covi da Iria zbirajo ogromne množice; ceste so polne romarjev, ne le portugalskih, temveč iz vsega sveta.

Jacinta in Frančišek sta, tako kot jima je naznanila Marija, odšla v nebesa kmalu po prikazovanjih. Lucija pa se je na izrecno Marijino željo naučila

brati in pisati ter je leta 1926 vstopila v red dorotejk v kraju Oporto. Pozneje je vstopila v Karmel v Coimbri.

Tako, kot je napovedala Marija, se je začela druga svetovna vojna, ki je bila še nasilnejša od prve.

Portugalska je, zagotovo po Marijini milosti, ostala izven spopadov. Dne 31. oktobra 1942 je papež Pij XII. svet posvetil brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

Sv. Jožefmarija v Fatimi

V letu 1945, ko se je končala vojna, se je sv. Jožefmarija Escrivá prvič srečal s sestro Lucijo:

— »Sestra Lucija,« se je glasil pozdrav, »če vi, ki ste od Boga prejeli toliko milosti, in jaz, ki prav tako prejemam veliko milosti od Boga, ne bova zvesta, bova pa res eno ušpičila! Lahko se zgodi, da ne greva v nebesa!«

— »Tudi jaz sem o tem velikokrat premišljevala,« je ponižno odgovorila vidkinja.

Ustanovitelj Opus Dei je leta 1945 še dvakrat obiskal Portugalsko, in sicer junija in septembra. Dne 5. februarja 1946, točno eno leto po njegovem prvem obisku, so prispeli prvi verniki Opus Dei v Coimbro, kjer je bil postavljen prvi tabernakelj Dela v tej deželi. Sveti Jožefmarija se je na Portugalsko vrnil oktobra 1948; nekaj dni je ostal v Coimbri, 15. oktobra pa se je napotil v Fatimo, da bi molil v Capelinhi. Tja se je vrnil tudi marca 1949 ... V teku let je sv. Jožefmarija trinajstkrat obiskal ta kraj.

Na primer, leta 1951, sredi nasprotovanj, ki so bila uperjena proti apostolskemu delu Opus Dei, je sv. Jožefmarija obiskoval različna marijanska svetišča. Januarja je šel v Fatimo in se znova vrnil oktobra, po prvem Generalnem kongresu Dela;

dne 19. tega meseca je v Capelinhi obnovil posvetitev presladkemu Marijinemu Srcu, ki jo je bil opravil v Loretu 15. avgusta istega leta. Od tam je svojim sinovom in hčeram, ki so že bili razpršeni po različnih državah sveta, poslal razglednico z molitvenim vzklikom: *Cor Mariæ dulcissimum, iter para tutum!* (Presladko Marijino Srce, pripravi nam varno pot!), ki jo je ponavljal že več mesecev pred tem. Tako kot vedno, kadar je potoval na Portugalsko, je obiskal sestro Lucijo v Karmelu v Coimbri.

9. maja 1967, na predvečer romanja papeža Pavla VI. v fatimsko svetišče ob 50. obletnici prikazovanj, je šel molit k Mariji. Tam je občudoval spokorna dejanja tolikih skupin, ki so peš po dežju hodile ob cesti, ki vodi do Cove da Iria. Ob povratku je dejal:

— »Ta dežela se prenavlja v veri v Jezusa Kristusa in v njegovo sveto

Mater. Ganjen sem bil nad temi množicami, ki sem jih videl ob poti: moški, ženske in otroci, ki v spokorniškem duhu peš hodijo po cestah proti Fatimi. Roka mi je uhajala, da bi jih blagoslovil in jim rekel: Bog vas blagoslovi zaradi vaše ljubezni do njegove Matere.«[2]

Jeseni 1968 in spomladi 1969 je sv. Jožefmarija obhodil različna Marijina svetišča po Italiji, Španiji, Franciji in Švici, 14. aprila 1970 pa je znova prišel v Fatimo. Ob spominu na tisto romanje je kasneje dejal:

— »Velikokrat obiskujem Fatimo in druga Marijina svetišča po Evropi in Ameriki, ker mi je v veselje, da ljubim sveto Marijo in to deželo svete Marije, Portugalsko. Kajti najboljši poklon, ki sem ga bil deležen, mi je izkazal eden izmed mojih portugalskih sinov, ko me je v Fatimi videl moliti rožni venec. V pismu mi je dejal: “Oče, v veliko veselje mi je

bilo, ko sem vas videl moliti rožni venec, ker poljubljate svetinjice tako kot starke.” Vidiš? Zadovoljen sem bil, ker so mi rekli, da izgledam kot starka, ena izmed tistih čudovitih starih mam, ki so polne pobožnosti, nadnaravnega čuta, ki vedo, da to življenje ni preveč pomembno, in že sedaj ljubijo ono drugo življenje.«[3]

Novembra 1972 so ga na Portugalskem, ko je bil na katehetskem potovanju po Iberskem polotoku, na nekem srečanju vprašali:

— »Oče, vam lahko zastavim predrzno vprašanje? Kateri molitveni vzklik ponavlja oče najpogosteje?«

— »Drugi ne bodo nič opazili, ker niso tako predrzni. Glej, hči moja, k Mariji se obračam velikokrat na dan v različnih tonih — enkrat je prošnja za pomoč, drugič zahvala, vedno pa

je ljubezen: Mati, Mati moja! To pravim naši fatimski Gospe.«[4]

2. novembra 1972, ko je v globoki zbranosti v Fatimi molil rožni venec, je bilo okoli njega več sto ljudi, ki so se pridružili njegovi molitvi. Takrat je bil zadnjikrat na kraju prikazovanj.

Pobožnost blaženega Álvaroa do fatimske Marije

13. maja 1979 je blaženi Álvaro na nekem srečanju v Rimu dejal:

— »Naš ustanovitelj je velikokrat prepotoval Portugalsko in vedno, tudi če je bilo treba skreniti s poti, se je potrudil obiskati Fatimo. Ko je bil mlajši in je pogosto potoval ponoči — kasneje je to opustil —, smo včasih prispeli v Fatimo okrog polnoči; in tam, ob Capelinhi, smo pokleknili in zmolili Preces.«[5]

Ko je bil leta 1985 v svetišču, pa je povedal:

— »Fatima je zaklad za vso Cerkev. Ne gre za razkošje, ker je vse pripravljeno zelo dostojno in brez ponašanja. Vendar je to zaklad: tukaj se srca in duše zrahljajo, tukaj se dotakneš Cerkve, občutiš navzočnost presvete Marije. To je nekaj, česar ni mogoče pojasniti, toda tukaj je čutiti, da je molitev naše Gospe zelo učinkovita.«[6]

Padec berlinskega zidu

13. maja 1981 je papež Janez Pavel II. utrpel hud atentat na Trgu sv. Petra. Na isti dan leto kasneje je odpotoval na Portugalsko, da bi se Mariji zahvalil za njeno varstvo in obnovil posvetitev sveta brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

— »Ta svet narodov in ljudi imam tudi jaz pred očmi danes, ko želim obnoviti izročitev in posvetitev, ki jo

je opravil moj predhodnik na Petrovem sedežu: svet drugega tisočletja, ki se skoraj končuje, sodobni svet, naš današnji svet.«[7]

Na nedeljo 25. marca 1984, malo pred sklepom jubilejnega leta odrešenja, se je sv. Janez Pavel II. odločil znova obnoviti posvetitev sveta brezmadežnemu Marijinemu Srcu.

Vzporedno s posvetitvijo sveta Mariji na Trgu sv. Petra, se je začel jubilej družin z mašo, ki jo je daroval papež ob navzočnosti kipa fatimske Marije, ki je bil postavljen na levi strani oltarja. Sveti oče je fatimskemu svetišču podaril kroglo, ki so mu jo izdrli iz telesa med kirurškim posegom po atentatu. Krogla je bila nameščena na Marijino krono med bisere in drage kamne.

V teku 20. stoletja so evropski katoličani romali k fatimski Mariji

zlasti, da bi jo prosili za mir in spravo na celini.

Oktober 1945, le nekaj mesecev po koncu druge svetovne vojne, se je neki berlinski župnik dogovoril, da bi kip fatimske Marije obiskal nekatera glavna mesta Vzhodne Evrope. Kip je svojo pot začel 13. maja 1947, vendar se je zaradi vojaških patrulj, ki so onemogočale dostop do komunistične cone, moral vrniti.

Leta 1978 je bil še en poskus potovanja. Kip je potoval na Madžarsko, preletel Češkoslovaško in obiskal Poljsko, v Marijinem svetišču v Čenstohovi. Dne 8. maja, na predvečer triintridesete obletnice pogodbe, ki je določila osamitev vzhodnega dela Berlina, je došel do železne zavesne. Istega leta je bil na Petrov sedež v Rimu poklican papež iz Vzhodne Evrope.

Tekla so leta in 9. novembra 1989 je padel zid, ki je od avgusta 1961

povzročil toliko trpljenja. V svojem pismu januarja 1990 je bl. Álvaro spregovoril od teh dogodkih:

— »Vse ima svoj čas. Vidite, kaj se dogaja v državah Vzhodne Evrope. Režimi, ki so hoteli z železom zapreti svoja vrata Bogu, se danes odpirajo svobodi in posledično tudi evangelizacijskemu delovanju. To so dogodki, ob katerih občutimo božjo previdnost in materinsko ljubezen naše Matere, Device Marije.«[8]

Štiri leta pozneje, 13. junija 1994, je na slovesnosti ob pripravi na véliki jubilej leta 2000 sv. Janez Pavel II. pred zborom kardinalov povedal: »Meni osebno je bilo dano na poseben način razumeti sporočilo naše fatimske Gospe: prvikrat je bilo 13. maja 1981, v trenutku atentata na papeževo življenje; nato pa ob koncu osemdesetih let, ko se je zrušil komunizem v sovjetskem bloku. Mislim, da gre za precej

transparentno izkušnjo za vse. Zaupamo, da nam bo sveta Devica Marija, ki stopa pred romarskim božjim ljudstvom skozi zgodovino, pomagala premagati težave, ki so po letu 1989 še vedno navzoče v državah Evrope in drugih celin.«[9]

13. avgusta istega leta je bil pred Capelinho odkrit spomenik miru, katerega sestavni del je kos berlinskega zidu. Pred tem je bil papežu podarjen rožni venec, narejen iz betonskih koščkov tistega zidu. Rožni venec je ostal v svetišču, da bi ovekovečil spomin na tiste zgodovinske spremembe v Vzhodni Evropi.

Kasneje je Fatima ponovno postala prizorišče pomembnih dogodkov: 13. maja 2000 je sv. Janez Pavel II. za blažena razglasil Frančiška in Jacinto ter obnovil svojo hvaležnost do Marije za varstvo, ki mu ga je naklonila v času njegovega

pontifikata. Na koncu tiste slovesnosti je bila javno objavljena tretja skrivnost, ki jo je Marija razodela pastirčkom 13. julija 1917. Na prošnjo škofa v Leirii jo je sestra Lucija zabeležila v pisni obliki v Tuyu 3. januarja 1944:

— »Na levi strani ob naši Gospe smo nekoliko više videli angela z gorečim mečem v levi roki; iskril se je in oddajal plamene, za katere se je zdelo, da bodo vžgali svet; vendar so ugašali ob stiku s sijajem, ki ga je naša Gospa izžarevala z desno roko, ki je bila usmerjena vanj; angel je z desno roko pokazal na zemljo in rekel z močnim glasom: Pokora, pokora, pokora! In v velikem razsvetljenju smo videli: "nekaj podobnega odsevu človeka, ko gre mimo ogledala", škofa, oblečenega v belo, "slutili smo, da je to sveti oče". Tudi druge škofe, duhovnike, redovnike in redovnice smo videli, kako se vzpenjajo na strmo goro, na

vrhu katere je bil velik križ iz neobdelanega lesa, kakor iz plutovine s skorjo; preden je sveti oče prispel do njega, je prehodil veliko, na pol porušeno mesto, nekako tresoč in z oklevajočim korakom, obtežen z bolečino in trpljenjem je molil za duše trupel, ki jih je videl ob poti; ko je prišel na vrh gore, je padel na kolena ob velikem križu, umorila ga je skupina vojakov, ki so vanj večkrat ustrelili s strelnim orožjem in puščicami; in na enak način so drug za drugim pomrli škofje, duhovniki, redovniki in redovnice ter številni laiki, moški in ženske različnih slojev in položajev. Pod obema rokama križa sta bila dva angela in vsak je imel v roki steklen vrč, v katerega je zbiral kri mučencev in z njo zalival duše, ki so se približale Bogu.«[10]

V teološkem pojasnilu, ki je spremljalo objavo tega besedila, je kardinal Ratzinger podal

interpretacijo, da je lik škofa v belem, ki se vzpenja proti križu, simbolična prispodoba papežev, ki so vodili Cerkev v 20. stoletju, v obdobju mučencev. In v povezavi s sv.

Janezom Pavlom II. se je vprašal: »Ali ni mogel sveti oče, ko je po atentatu 13. maja 1981 zaprosil za besedilo tretjega dela "skrivnosti", v njem prepoznati svojo lastno usodo? Bil je prav blizu vrat smrti in on sam je svojo rešitev pojasnil z naslednjimi besedami: "... materinska roka je bila tista, ki je vodila kroglo in s smrtjo boreči se papež se je ustavil pred pragom smrti" (13. maj 1994). To, da je "materinska roka" odklonila pot smrtonosne krogle, je še en dokaz, da ni nespremenljive usode, da sta vera in molitev mogočni sredstvi, ki lahko vplivata na zgodovino, in da je nazadnje molitev močnejša od krogel, da je vera silnejša od razdeljenosti.«[11]

13. februarja 2005 je sestra Lucija umrla v Karmelu v Coimbri po dolgem življenju, posvečenem širjenju fatimskega sporočila. Njeni posmrtni ostanki sedaj počivajo ob Frančišku in Jacinti v baziliki svetišča. Nekaj tednov zatem, 2. aprila istega leta, je Gospod k sebi poklical sv. Janeza Pavla II.

Fatima, oltar sveta

Fatima, altar do mundo (Fatima, oltar sveta), je na Portugalskem pogost rek. V Fatimo se stekajo vse poti sveta. Tako kot sv. Jožefmarija — prvi fatimski romar, ki je bil povzdignjen na čast oltarja — hodijo tja tudi danes duše in srca mnogih kristjanov, ki molijo k Mariji. Msgr. Javier Echevarría je ob enem izmed svojih obiskov v Fatimi pozval, naj se postavimo pod materinsko varstvo presvete Marije v vseh okoliščinah življenja:

»Mati, kako lepo nam je ob tebi!
Kakšno vedrino začutimo v duši ob
misl, da nas ti poznaš, da nas ti
razumeš, da nam ti pomagaš, in da
boš ti k Bogu ponesla naše potrebe
mного bolje, kot bi to storili mi sami!
Zatekamo se k tebi, ki si proseča
Vsemogočnost.«[12]

[1] Barthas, C. *La Virgen de Fátima*,
Rialp, 2004.

[2] Sv. Jožefmarija, Zapiski s srečanja,
10. 5. 1967

[3] Sv. Jožefmarija, Zapiski s srečanja,
4. 11. 1972.

[4] Sv. Jožefmarija, Zapiski s srečanja,
31. 10. 1972.

[5] Bl. Álvaro, Srečanje z verniki
Opus Dei, 13. 5. 1979.

[6] Bl. Álvaro, Srečanje z verniki
Opus Dei, 15. 11. 1985.

[7] Sv. Janez Pavel II., Posvetitev
sveta brezmadežnemu Marijinemu
Srcu, 13. 5. 1982.

[8] Bl. Álvaro, Pastirsko pismo, 1. 2.
1994.

[9] Sv. Janez Pavel II., Nagovor
kardinalov na V. izrednem
konzistoriju, 13. 6. 1994.

[10] Kongregacija za nauk vere,
Fatimsko sporočilo, 26. 6. 2000.

[11] Prav tam.

[12] Javier Echevarría, Homilija, 13.
5. 1995.

E. Gil

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prihajam-iz-nebes-zgodba-o-
fatimi/](https://opusdei.org/sl-si/article/prihajam-iz-nebes-zgodba-o-fatimi/) (13. Apr. 2026)